

kan man ikke stikke Næsen ind i den uden straks at tabe Herredømmet over sig selv og forfalde til Unatur.“

Han tog den Lære af, hvad der var sket, at han fremtidigt skulde vare sig bedre; og i det hele blev Besøget hos Doktor Hassings ingenlunde uden Indflydelse paa ham. Det bragte ham endelig ud over den Slappelsestilstand, som saa længe havde nedtrykt ham, . . . gav ham aandelig Svingkraft til at komme over det døde Punkt, hvorpaa han siden Guttens Død havde befundet sig. Han følte sig atter fuldkommen glad og lykkelig i sit Hjem, gik hver Morgen syngende ud i sin Stald og var utrættelig i at give Hansine halvt humoristiske Skildringer af Doktorens Hus og Familje, ikke mindst af Onkel Joachim. Han fortalte om Stuernes Udstyrelse, gav nøjagtige Beskrivelser af Aftensbordets Dækning og de forskellige Retters Udseende; og skønt Hansine langt fra bad ham derom og altid under hans Fortællen iagttog ham temmelig skarpt, som om hun ikke rigtig havde Tillid til hans Munterhed, kom han idelig tilbage til Samtalen ved Aftensbordet og de forskellige Personers Udtalelser.

Om Søndagen prækede han — næsten uden Forberedelse — med al sin gamle Kraft og Varme. Dagens Tekst var Evangelisten Marcus' Berettelse